

Brno 17.2.1990

Československá akademie věd,
ústřední komise pro nápravu křivd,
akademik Jaroslav Š t e r z l

P r a h a 1 Národní třída 3

Vážená komise,

pracovala jsem do roku 1988 jako vedoucí vědecká pracovníce psychologického oddělení Ústavu pro výzkum společenského vědomí v Brně. Dovoluji si obrátit se na Vás s tímto sdělením.

1) Takzvaným komplexním hodnocením mně byl od roku 1976 uložen úkol dosáhnout hodnosti DrSc. Má pracovní a publikační aktivita v následujících letech byla značná; vedle mnoha časopiseckých a jiných studií mně v roce 1981 vyšla v nakladatelství Academia kniha "Problémy struktury osobnosti". Přesto úkol dosáhnout doktorátu věd byl při komplexním hodnocení v roce 1982 z mých materiálů vypuštěn; tehdejší vedoucí Psychologické laboratoře v Brně doc.dr. K. Hozman, CSc., mně sdělil, že "teď to není aktuální". Nepolevila jsem v pracovní aktivitě ani nadále; kromě jiného mně vyšla v roce 1986 v nakladatelství Academia další kniha "Perspektivy teorie a výzkumu osobnostních vlastností". Nicméně ani poté úkol dosáhnout hodnosti DrSc. nebyl do mého komplexního hodnocení znovu zařazen a to ani na jaře 1985, ani koncem roku 1986. Tímto nespravedlivým postupem jsem byla poškozena v morálním i materiálním smyslu.

2) Počínajíc podzimem 1985 a zejména od jara 1986 byl do mé pracovní činnosti proveden hrubý zásah, kterým byly podstatně omezeny mé publikační možnosti a tím navozena nutnost, abych odešla do důchodu. Začátkem října 1985 mně sdělil můj přímý nadřízený doc.dr. J. Hudeček, CSc., že v redakci časopisu Československá psychologie (publikovala jsem v něm v letech 1957-1986 celkem 38 studií a mnoho recenzí, zpráv aj.) byla o mně nějaká diskuse a že při této příležitosti mé práce byly označeny za nemarxistické. Současně prý bylo doporučeno, abych publikovala společně s doc. Hudečkem; zanedlouho mě ke společnému publikování vyzval ještě jednou. Bylo mně jasné, že spojení obou stanovisek (nemarxističnost mých prací a jeho zájem o společné

publikování se mnou) je velmi paradoxní a že tedy doc. Hudeček byl při svém návrhu veden určitým záměrem. Nebylo těžké uhodnout, jakým: stát se spoluautorem prací, které by - jakožto laik v psychologii (přišel do tohoto oboru ve věku 42 let z KV KSČ v Brně jako osoba mezi psychology zcela neznámá) - sám nikdy nedovedl vytvořit, a nadto spoluautorem, uváděným z mocenských i abecedních důvodů na prvním místě. (V této souvislosti dodávám, že později se doc.dr. Hudeček stal takto "spoluautorem" výzkumných prací různých jiných pracovníků, např. dr. I. Koplíkové, dr. J. Papici, CSc. a jiných. Také připomínám spor o autorství, který vedla s doc.dr. Hudečkem v roce 1986 dr. L. Osecká, dále velmi problematické autorství doc. Hudečka, pokud jde o různé části 6. kapitoly knihy M. Kodým a kolektiv "Psychologické aspekty vývoje osobnosti a utváření socialistického vědomí", Academia 1987, a nejnovější případ, kdy ve Věstníku ČSAV 4/89 je publikován pod jménem Jaroslav Hudeček článek k úmrtí člena korespondenta ČSAV Viléma Chmelaře, jehož skutečným autorem je však dr. J. Viewegh, CSc.). Vůči zmíněnému návrhu doc. Hudečka na společné publikování jsem se chovala jednoznačně odmítavě.

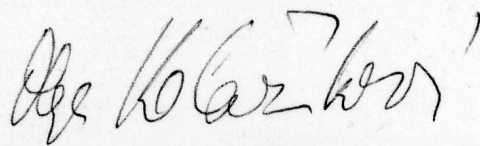
Na jaře 1986 mně redakce časopisu Československá psychologie (doc. Hudeček je členem její redakční rady) vrátila s velmi mlhavým písemným odůvodněním studii "Diferenciace zájmových preferencí v závislosti na neuroticismu a pohlaví", ač ji předtím - na žádost této redakce - velmi kladně zhodnotil a k publikování doporučil doc. dr. J. Čáp, CSc. Doc. Hudeček mě pak zanedlouho vyzval, abych mu znovu předložila dotyčnou studii a také dopis, který provázal její vrácení. Výzvě jsem nevyhověla; obávala jsem se, že jde o manévr, kterým předcházející jednání redakce se má stát neidentifikovatelným a který má navodit situaci, že studie sice vyjde, ovšem za autorství Hudečka a Kolaříkové. Později, v říjnu 1987, jsem v této věci zaslala dopis všem členům redakce a redakční rady Československé psychologie (originál + 16 kopií); dopis byl formulován jako stížnost na neserióznost jednání redakce, což jsem podložila řadou argumentů. Odpověď vedoucího redaktora prof. dr. M. Kodýma, CSc., z listopadu 1987 však byla velmi povrchní a opomíjela vše podstatné, co jsem ve stížnosti uváděla. Dodávám, že mohu předložit veškeré písemné materiály, o nichž se shora zmiňuji, t.j. text dotyčného článku, posudek doc. dr. Čápa, dopis redakce provázející vrácení

článku, svůj dopis redakci a redakční radě Československé psychologie a odpověď redakce podepsanou prof.dr. Kodýmem.

Za daných okolností mé další publikování v časopise Československá psychologie nepřicházelo v úvahu; ztratila jsem k redakci důvěru, bylo zřejmé, že jsou schopni s autorem různě manipulovat. Tím jsem ovšem pozbyla svůj hlavní publikační terén a - vzhledem k personálnímu propojení mezi redakcí časopisu a psychologickou částí VKPP - i veškeré další možnosti publikování prostřednictvím nakladatelství Academia. Byla tu nadto povinnost předkládat veškeré práce, které bych někde minila publikovat, k imprimatur doc.dr. Hudečkovi jako přímému nadřízenému; obávala jsem se však z jeho strany dalších nátlaků a případně manipulací, které by nakonec přece jen vedly k nějakému spoluautorství. Prakticky jsem tedy pozbyla - tichou cestou, t.j. aniž to někde bylo výslovně řečeno - možnosti publikovat. Taková situace byla natrvalo neudržitelná; nelze setrvávat ve funkci vedoucí vědecké pracovnice na pracovišti ČSAV a nevyvíjet publikační činnost. A pomocí jsem se nikde dovolat nemohla; všechny klíčové funkce v oboru psychologie (vedení Psychologického ústavu ČSAV, vedení VKPP, vedení redakce Československé psychologie aj.) měl v rukou prof. dr. M. Kodým, velký přítel doc.dr. Hudečka. Za těchto okolností jediné řešení neúnosné situace představovala možnost odejít do důchodu; realizovala jsem to v roce 1988.

Vážená komise, tento můj odchod do důchodu byl jen zdánlivě dobrovoľný. Ve skutečnosti jsem k němu byla - v období své ještě trvající plné pracovní schopnosti - přinucena poměry panujícími v centrální sféře oboru psychologie, přesněji řečeno, odbornou i morální úrovní této centrální sféry. V každém případě jsem byla dotyčnými skutečnostmi poškozena vzhledem k možnostem své pracovní a vědecké seberealizace a ovšem i z finančního hlediska. K tomu přistoupily účinky těžkého stresu, po léta prožívaného, na můj zdravotní stav.

S díky za Vaše pochopení

PhDr. Olga Kolaříková, CSc.,

612 00 Brno Purkyňova 8

Pa'leu'

pa'la'u p'edem me'ja ke' p'ite'u ue'
in'p'u ue' Lou' bed'la dy pa' it'u ke'u'
p'due'u'.

17.4.90

Walter

Posouzení studie PhDr. Olgy KOLAŘÍKOVÉ, CSc.,

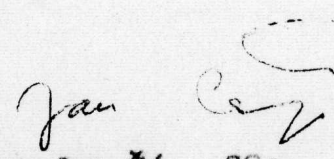
"Diferenciace zájmových preferencí v závislosti na neuroticismu a pohlaví"

Autorka patří ke zkušeným a uznávaným vědeckým pracovníkům v dané oblasti. Posuzovaná studie navazuje na autorčinu studii již uveřejněnou a na další autorčiny předchozí výzkumy.

Téma je závažné teoreticky i prakticky a autorka také rozpracovává adekvátním způsobem příslušné souvislosti s praktickými aplikacemi psychologie.

Domnívám se, že posuzovaná studie splňuje požadavky kladené na příspěvky do časopisu Československá psychologie ve všech aspektech a že je možno rukopis zařadit do tisku bez podstatných úprav. Poznámky a připomínky, které bych ke studii měl, týkají se možnosti dalšího zkoumání problému v jiných aspektech, nemění nic na posouzení hodnoty příspěvku a jeho uveřejnění.

V Praze dne 2. 9. 1985

Doc. PhDr. Jan Čáp, CSc.

Kafkova 24,

160 00 Praha 6

číslo obč. průk. 861079-HS-72

číslo rodné 25 08 18/058

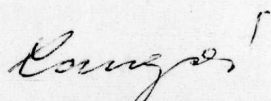
Praha dne 8.4.1986
č.j, 39/86

Vážená soudružka
PhDr. Olga Kolaříková, CSc.
Purkyňova 8
612 00 Brno

Vážená paní doktoro,

dovoluji si Vám na základě rozhodnutí redakční rady vrátit Váš příspěvek "Diferenciace zájmových preferencí v závislosti na neurotismu". Redakční rada vychází z toho, že naše psychologická veřejnost potřebuje jednak vývojově pojaté příspěvky, jednak náměty vztahující se k aktuálním ideovým a odborným úkolům společenské praxe.

Děkujeme Vám za spolupráci
a srdečně Vás pozdravujeme

PhDr. Marta Langová, CSc.
výkonná redaktorka

Redakce Československé psychologie
Husova 4
110 00 Praha 1 - Staré Město

Brno 26.10.1987

Redakce a redakční rada časopisu Československá psychologie,
vedoucí redaktor prof. PhDr. M. Kodým, CSc.,

Praha 1 Husova 4

Vážený soudruhu vedoucí redaktore,
vážení členové redakce a redakční rady,

vracím se, byť až po uplynutí nějaké doby, k případu svého článku "Diferenciace zájmových preferencí v závislosti na neuroticismu a pohlaví".

Tento článek, přinášející část výsledků, které jsem získala v rámci svého podílu na řešení dílčího úkolu VIII-6-5/3 v minulé pětiletce, jsem zaslala redakci 5.2.1985. Přišlo obvyklé sdělení že článek došel a že je odesílán k odbornému posouzení. Po čase jsem se náhodně dověděla, že šlo o velmi kvalifikovaného externího recenzenta, který podal posudek vyznívající velmi příznivě a jednoznačně doporučil publikaci článku.

Začátkem října 1985 mně sdělil člen redakční rady a můj přímý nadřízený doc. PhDr. J. Hudeček, CSc., že v redakční radě byla o mně nějaká - mně nikoli příznivá - diskuse, že však nemám s členy redakce a její rady o tom hovořit. Současně - a ještě jednou později - mě vyzval ke společnému publikování.

Po půl roce jsem dostala zásilku datovanou 8.4.1986; obsahovala originál a kopii článku a průvodní dopis, podepsaný výkonnou redaktorkou PhDr. M. Langovou, CSc. V dopise (č.j. 39/86) se sdělovalo, že redakce mně článek vrací "na základě rozhodnutí redakční rady". Dále se tam uvádí doslovně: "Redakční rada vychází z toho, že naše psychologická veřejnost potřebuje jednak vývojově pojaté příspěvky, jednak náměty vztahující se k aktuálním ideovým a odborným úkolům naší společenské praxe." Následovalo dokonce "....a srdečně Vás pozdravujeme" a zmíněný podpis. Na tuto zásilku jsem vůči členům jak redakce, tak redakční rady nijak nereagovala. Začátkem června 1986 mě doc.dr. Hudeček vyzval, abych mu článek opět předložila a abych vrátila i zmíněný průvodní dopis. Z jeho málo jasného sdělení se dalo usuzovat, že redakce o článku opět jednala, ač jej v té době neměla vůbec k dispozici. Výzvě jsem po úvaze nevyhověla; byla jsem toho

názoru, že věci začínají zacházet příliš daleko a neměla jsem již - po různých zkušenostech - k redakci Československé psychologie důvěru.

Celý způsob, jakým redakce s mým článkem naložila, pokládám za neseriózní a to z těchto důvodů:

1. Jestliže článek, jak snad mělo vyplývat z průvodního dopisu, neodpovídal linii časopisu, měl být vrácen ihned a neměl být vůbec odeslán k odbornému posouzení (viz strukturu tiskopisu, který redakce zasílá autorům po obdržení jejich příspěvků).

2. Důvody vrácení článku jsou průvodním dopisem objasněny velmi nedostatečně. Nevím, co měl znamenat termín "vývojově pojeté příspěvky"; jisté je, že časopis se nejmenuje "Československá vývojová psychologie". V dopise se dále hovoří o potřebě námětů vztahujících se k aktuálním ideovým a odborným úkolům společenské praxe; naproto však chybí uvedení důvodů, proč by můj článek neměl tomuto programu vyhovovat. Ostatně s tou charakteristikou účelu časopisu, která je pravidelně uváděna v pokynech pro přispěvatele, byl článek v docela dobrém souladu. Je tu ^{skuteč} ~~ostatně~~ také skutečnost, že rozhodnutí redakce se zcela rozchází s míněním a doporučením recenzenta.

3. Redakce si dopřála dost dlouhou dobu (únor 1985 až duben 1986 čili 14 měsíců) k úvaze o tom, jak s článkem naloží. Posléze mně jej vrátila, což potvrdila zmíněným dopisem. Dalo by se předpokládat, že provedla toto vyřízení věci s náležitým rozmyslem, hodným redakce vědeckého časopisu. Jestliže však přes to vše dospěla později ještě k jinému stanovisku, bylo nasnadě obrátit se na mě novým dopisem. Měla jsem článek znovu odevzdat - k jakému vlastně účelu? A proč takovým zcela neregistrovatelným způsobem? Když autor sám zašle redakci svou práci, je tím také vyjádřena skutečnost, že je to jeho práce a že se k ní jakožto k takové bude přistupovat. Ale když ji jen tak někde odevzdá, může být další průběh věci rozmanitý; nejsou vyloučeny ani nějaké redukce autorova autorství.

Každé redakci přísluší svrchované právo rozhodovat o tom, co se v jejím časopise bude a nebude tisknout. Naproti tomu žádá redakce není oprávněna pohrávat si s autorem jako kočka s myší; přesně tento pocit ve mně vyvolalo Vaše jednání. Vztahy mezi redakcí vědeckého časopisu a autory v něm publikujícími jsou normální pracovní vztahy; platí pro ně též pravidla jako pro každou jinou spolupráci mezi lidmi socialistické společnosti.

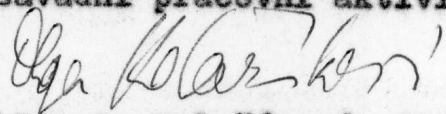
Taková spolupráce ovšem předpokládá také náležitou úroveň meziosobních vztahů; ale ta zde se strany redakce vůči mně patrně již delší dobu nebyla. Pronikly ke mně - i do brněnské odloučenosti - různé trapné výroky vyslovené v redakčním okruhu; opakovat je zde nebudu. Ostatně nepřízeň redakce se projevila např. v souvislosti s komplikacemi, které předcházely otištění mé studie v 6. čísle ročníku 1984, a v jiných případech. Všechno to pak ještě dovršilo doslovné "consilium abeundi", které mně - jakožto mínění redakce - vyřídil začátkem roku 1986 můj přímý nadřízený.

Samozřejmě Vám vyhovím, už dva roky to dělám. Nebudu přece vyhledávat kontakty s časopisem, který takto zachází s autorem a pracovníkem přispívajícím do něho plných 30 let.

Dovolím si však otevřeně konstatovat skutečnost, že aféra kolem vráceného článku překročila svůj bezprostřední význam a že se promítla různými dosahy do celé mé pracovní situace. Jde o dosahy způsobené lidmi z psychologického terénu, nikým jiným. Můj případ (a o případ opravdu jde) má svou stránku pražskou a má svou stránku brněnskou. Jejich součet vedl k tomu, že již po delší dobu jsem prakticky postavena před dilema: buďto se nechat po pracovní stránce zlikvidovat nebo přežívat jako vykořisťovaný pracovník. Někteří z Vás vědí, co tím myslím.

Očekávalo se patrně, že zvolím to druhé. Ale já mám jinou hierarchii osobních hodnot než někteří předpokládali. V dohledné době vše vyřeším způsobem, kterým za daných okolností patrně více získám než ztratím a jehož volbu mně můj věk již umožňuje.

Tento dopis jsem napsala proto, aby nevznikl dojem, že jsem jednání redakce bez námitek akceptovala. Také mně šlo o to, aby všichni členové redakční rady se seznámili s mým případem. Nadto jsem ještě chtěla předejít případnému šíření takových informací, kterými by byly zkreslovány či zastírány skutečné příčiny mého nadcházejícího odchodu z okruhu dosavadní pracovní aktivity.

PhDr. O. Kolaříková, CSc.

Praha dne 25. 11. 1987
čj. 65/87

Vážená soudružka
PhDr. Olga Kolaříková, CSc.
Purkyňova 8
612 00 Brno

Vážená soudružko doktorko,
redakční rada časopisu Československé psychologie projednala na svém zasedání dne 24. 11. 1987 Vaše připomínky k postupu, který zvolila v souvislosti s Vaším článkem Diference zájmových preferencí v závislosti na neuroticismu.

Chápe, že nikomu není příjemné, je-li mu vrácena práce, kterou poslal k publikaci. Vaši reakci na tuto situaci však považuje za neadekvátní. Váš článek procházel normálním posuzovacím řízením, jehož doba se prodloužila tím, že jej první posuzovatel, na kterého se výkonná redakce obrátila, vrátil zpět neposouzený, a že druhý posuzovatel s vyhotovením své recenze také nespěchal. Po posouzení externím posuzovatelem je článek teprve zařazen do příslušného čísla, a tím se dostal na pořad jednání redakční rady. To je zcela normální postup.

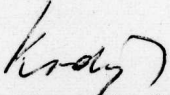
Jak víte, funkcí každé redakční rady je posoudit, zda práce, které jí předkládá výkonná redakce, vystihuje aktuální potřeby rozvoje teorie i praxe daného oboru, a zda budou v časopise, který řídí, publikovány. Zdůvodnění svého rozhodnutí Váš článek nepublikovat zformulovala a uložila výkonné redakci, aby Vás s ním seznámila. Své stanovisko ani v pozdější době nezměnila, a tudíž výkonnou redakci znovuvyžádáním Vašeho článku nepověřila. Váš údaj, že k oficiálnímu opětovnému vyžádání Vaší práce nedošlo, je tedy správný.

Redakční rada si dovoluje vyjádřit své politování nad tím, že interpretujete její postup jako výraz jejího negativního postoje vůči Vám, a ne jako výhradu k Vašemu konkrétnímu článku. O pozitivním postoji redakční rady k Vaší práci svědčí skutečnost, že jste na stránkách Československé psychologie publikovala řadu svých statí, i to, že Vám v roce 1986, kdy Vám

byl výše zmíněný článek vrácen, byla publikována v č. 3 práce
Účinky rozdílných výchozích charakterizací na tvoření dojmů
o osobách.

Doufáme, že toto nedorozumění naše dobré vzájemné
vztahy nenarušilo, a že s námi budete i nadále spolupracovat.

Se srdečným pozdravem

Prof. PhDr. Miloslav Kodým, CSc.
vedoucí redaktor Čs. psychologie

Brno 30.12.1988

.....

Děkuji Vám, vážený soudruhu docente, za dopis, jímž jste před časem reagoval na dopis můj, zaslaný redakci a redakční radě časopisu Československá psychologie. Dostala jsem tehdy také oficiální odpověď, podepsanou hlavním redaktorem, byla však velmi povšechná a opomíjela většinu obsahu mé stížnosti. Nemohu ji pokládat - i když ovšem končila formální zdvořilou výzvou k další spolupráci - za vysvětlení, omluvu či dokonce nápravu toho podivného manévru s mým článkem "Diferenciace zájmových preferencí v závislosti na neuroticismu a pohlaví", k němuž v letech 1985-6 se strany redakce došlo.

V této souvislosti mě překvapuje skutečnost, že v knize M. Kodým a kolektiv "Psychologické aspekty vývoje osobnosti a utváření socialistického vědomí" (Academia 1987) je na str.132 (sub 6.3.3.) uvedena - pod nadpisem shodným s názvem mého odmítnutého článku - pasáž týkající se dotyčného mého výzkumu (ovšem s chybným bibliografickým údajem na konci; v mé knize "Perspektivy teorie a výzkumu osobnostních vlastností" z roku 1986 není totiž o tomto výzkumu ani zmínka). Nevím, jak si mám vysvětlit, že tato má práce, která se pro redakci Československé psychologie vyznačovala nějakými záhadnými nedostatky, najednou se tu stala předmětem referencí, ač vedoucí autorského kolektivu zmíněné knižní publikace a hlavní redaktor časopisu je jedna a táž osoba. (*h. j. prof. dr. Kodým*).

Bylo mně ihned zřejmé, že úsek 6.3. knihy "Psychologické aspekty vývoje osobnosti....." obsahuje výběr z textu pracovního výkazu, který jsem podala koncem minulé pětiletky za pracovníky svého subdílčího úkolu (O. Kolaříková, A. Kolečková, J. Mazálková, J. Viewegh) na základě těch dílčích výkazů, které oni sami podali mně; mám kopii tohoto souhrnného výkazu. Autor (?) úseku 6.3. z výkazu vybral jen něco, aniž příliš dbal logiky návazností jednotlivých pasáží. Tomu nasvědčuje např. na str. 132 text pod nadpisem podúseku 6.3.3.: "Podobně byl uplatněn zřetel k druhé dimenzi eysenckovského faktorového schématu"; o první dimenzi však není nikde předtím ani zmínky, takže je zřejmé, jak mechanicky byla pasáž z výkazu opsána. Je velmi ~~xx~~

h. j. doc. Kholovec

pravděpodobné, že také úseky 6.1., 6.2. a 6.4. jsou pracovní výkazy dalších členů brněnského psychologického oddělení ČSAV. Vždy jsem se domnívala, že být autorem knihy či její části (kapitoly) znamená publikovat v ní svůj vlastní text; nevěděla jsem, že takzvaný autor může pod svým jménem publikovat pracovní výkazy svých podřízených. Jestliže nadto použije pro členění takto získaného textu názvů těch témat, která formulovali a zpracovali jeho podřízení (např. na str 131, 6.3.2. "Typologické konfigurace temperamentově motivačního rázu v osobnostní struktuře"; doslovně je dokonce uvedeno "kultuře"), vyvolá to snadno dojem, že tato témata sám vytyčil a že jiní na nich pracovali pod jeho vedením. To, co zde říkám, platí nepochybně také pro úsek 6.5., jen s tím rozdílem, že ^{jeho} skutečný autor ~~dotyčného úseku~~ je pracovník, který není členem brněnského psychologického oddělení ČSAV. Budiž pro úplnost dodáno, že pracovníkům oddělení (i mně) se dostalo dokonce jakéhosi finančního odškodnění, provedeného způsobem velmi neformálním. Koncem dubna 1987 byly totiž některým pracovníkům předány záhadné stokoruny se vzkazem: "Docent Hudeček někde použil vašeho textu a posílá vám 100 Kčs". Toto všechno jsou nepochybně zajímavé inovace jak způsobů publikační činnosti, tak postupů jejího finančního odměňování.

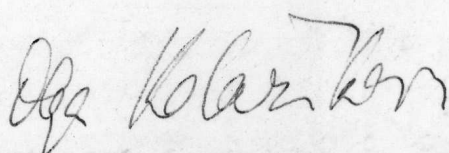
.....

V tom pracovním okruhu naší psychologie, do kterého jsem patřila, jsem byla v posledních třech letech ve velmi podivné situaci; kdybych měla uvádět její detaily, text tohoto dopisu by se ještě značně prodloužil. Nebylo a za daných okolností ani nemohlo být v mých silách, abych té situaci úspěšně čelila; platnost rčení "Mnoho psů, zajícova smrt" se potvrdila. Nadto - a to byla snad hlavní skutečnost - nejbližší služební vztah se stal pro mě zcela neúnosným. Proto jsem zvolila odchod do důchodu od 1.10.1988. Byla bych ostatně odešla dříve, pouze na přání Ústavu pro výzkum společenského vědomí jsem setrvala tak dlouho. Toto moje řešení zmíněné neblahé situace bylo správné a za daných okolností jedině vhodné; v každém případě jsem tím přestala být figurkou na něčí osobní šachovnici. Domnívám se však, že množství odchodů dlouholetých pracovníků z brněnského psychologického pracoviště ČSAV v letech 1985-1988 (dr. Mazálková, dr. Kolečková, dr. Osecká, dr. Macek, dr. Severová, dr. Kolaříková; nyní přibyli ještě dva pracovníci, kteří byli v oddělení zaměstnání

kratší dobu) by se mělo stát předmětem pozornosti kompetentních orgánů.

Vím, že nebývá zvykem vyjadřovat se - dokonce písemně - takto otevřeně. Bylo však se mnou - v centrální sféře oboru psychologie u nás - jednáno způsobem, který je v rozporu se socialistickými pracovními a mezilidskými vztahy a který mě poškodil jak vzhledem k možnostem kvalifikačního vzestupu (úkol dosáhnout hodnosti DrSc. byl z materiálů mého komplexního hodnocení preventivně odstraněn hned poté, co vyšla má první kniha; druhá kniha byla v tisku čtyři roky a zato, že vůbec vyšla, vděčím jen okolnosti, že příslušná pracovnice nakladatelství Academia se neztožnila s intrikami vůči mně se strany zmíněné centrální sféry vedenými a že naopak aktivně a důsledně usilovala o to, aby věc dospěla ke zdárnému konci), tak vzhledem k seberealizačním možnostem publikačního rázu (zůstaly mně hotové i rozpracované texty a ovšem i pracovní záměry, které možná nebudu moci již nikdy uplatnit). O tom, jak člověk takovou odplatu za celoživotní práci prožívá, ani nehovořím. V každém případě mně celá tato zkušenost osvětlila mnohé, co jsem již dávno tušila. Je mně nyní zřejmé, že v pracovním okruhu, ve kterém může dojít k případu, jako je můj, musí být v nepořádku něco velmi zásadního a to v rovině jak odborné, tak mravní.

.....

PhDr. Olga Kolaříková, CSc.